

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

СПАС СПАСОВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 31646/02)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

12 февруари 2009 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

12/05/2009

Това решение може да претърпи редакционни промени.

По делото Спас Спасов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като камера в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,

Райт Марусте (Rait Maruste),

Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),

Ренате Йегер (Renate Jaeger),

Марк Вилигер (Mark Villiger),

Изабел Бéro-Льофевр (Isabelle Berro-Lefèvre),

Здравка Калайджиева, *съдии*,

и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на Отделението*,

след обсъждане в закрито заседание на 20 януари 2009 г.,

се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба № 31646/02 срещу Република България, подадена на 20 август 2002 г. пред Съда на основание чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „Конвенцията“) от българския гражданин г-н Спас Петров Спасов („жалбоподателят“).

2. Жалбоподателят се представлява от адвокатите С. Стойчева и К. Обретенова, практикуващи в Шумен. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своя агент – г-жа М. Димова от Министерството на правосъдието.

3. На 5 март 2007 г. председателят на Пето отделение решава да съобщи жалбата на Правителството. В съответствие с член 29 § 3 от Конвенцията също така е решено жалбата да се разгледа по същество едновременно с разглеждането на нейната допустимост.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО СЛУЧАЯ**

4. Жалбоподателят е роден през 1951 г. и живее в Пазарджик. Той е починал на 3 май 2003 г. Неговите наследници, г-жа Стоянка Спасова, г-н Петър Спасов и г-н Лазар Спасов, родени съответно през 1953, 1972 и 1973 г., са информирали Съда, че желаят производството по разглеждане на жалбата да продължи.

А. Арестът и задържането на жалбоподателя

5. Жалбоподателят е работел като шофьор на камион. На 18 април 2001 г. към 22:30 часа той се появява на бензиностанция близо до Карлово. Носи белезници и има драскотини по лицето. Персоналът на бензиностанцията вика полицията. Жалбоподателят е отведен от патрулка в полицията в Карлово. Пред полицаите той обяснява, че е бил отвлечен от непознати лица, които откраднали камиона му, натоварен с двадесет и четири тона захар. Той бил изоставен в гората и закопчан от похитителите си с белезниците за едно дърво, но успял да се освободи. На базата на показанията му е образувано наказателно производство за кражба срещу неизвестен извършител.

6. Полицията започва издирване на камиона и предприема проверка на различните версии за разследване. С напредване на разследването полицията констатира някои противоречия във версията за събитията на жалбоподателя. На 19 април 2001 г. той е задържан за двадесет и четири часа на основание член 70 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

7. На 20 април 2001 г. към 16:30 часа жалбоподателят се отказва от показанията си и признава, че камионът и стоката не са били откраднати, а той ги е предал на съучастници, и че това е било подготвено предварително. Той обяснява, че съгласно подготвения план от съучастниците му трябвало да се яви в полицейско управление и да твърди, че бил жертва на кражба. Същият ден към 20:00 часа следовател от следствената служба в Пловдив разпорежда жалбоподателят да бъде задържан за двадесет и четири часа на основание член 202, алинея 1, точка 3 от Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г. (НПК от 1974 г.). В постановлението на следователя се упоменава, че жалбоподателят е заподозрян в извършването на престъпление по член 206 от Наказателния кодекс: обсебване на чужди движими вещи. На 21 април 2001 г. прокурор удължава задържането на седемдесет и два часа, считано от 20:00 часа.

В. Наказателните производства срещу жалбоподателя

8. На 22 април 2001 г. камионът на жалбоподателя е открит от полицията на мястото, посочено от заинтересованото лице, и следователят предприема мерки, за да открие отклонените стоки.

9. На 23 април 2001 г. жалбоподателят е обвинен от следователя в обсебването на стоки, които се е ангажирал да транспортира, престъпление, наказуемо по член 206, алинея 4 от Наказателния кодекс.

10. Между 19 април и 4 юни 2001 г. следователят разпитва шестнадесет свидетели. Полицията започва издирване на трима предполагаеми съучастници на жалбоподателя в Пловдив и Пазарджик. Купувачът на отклонената стока е открит и разпитан след известно време. На 6 август 2001 г. следователят прави очна ставка между този свидетел и жалбоподателя.

11. С постановление от 12 септември 2001 г. окръжният прокурор в Пловдив прекратява наказателното производство за кражба, образувано първоначално срещу неизвестен извършител. Той преценява, че разследването трябва да продължи срещу жалбоподателя и неговите предполагаеми съучастници за обсебване на двадесет и два тона захар. Пловдивската окръжна прокуратура се отказва от делото в полза на Шуменската окръжна прокуратура, тъй като стоката е депозирана от жалбоподателя в склад близо до този град. Жалбоподателят подава жалба срещу това постановление пред Пловдивския окръжен съд, който на 24 октомври 2001 г. отхвърля жалбата на заинтересованото лице с мотива, че е недопустима.

12. На 5 ноември 2001 г. следственото дело е изпратено на Шуменската окръжна прокуратура, която с постановление от 5 декември 2001 г. поверява разследването на следствената служба от същия град.

13. На 14 март 2002 г. жалбоподателят е освободен.

14. С постановление от 16 юли 2003 г. Шуменската окръжна прокуратура прекратява наказателното производство срещу жалбоподателя поради неговата смърт, настъпила на 3 май 2003 г.

С. Задържането под стража на жалбоподателя

15. На 23 април 2001 г. вследствие на обвинението срещу жалбоподателя следователят нарежда той да бъде задържан за двадесет и четири часа, считано от 17:30 часа, на основание член 152а, алинея 2 от НПК от 1974 г., така че да може да бъде изправен пред компетентния съдия, който да му наложи задържане под стража.

16. На 24 април 2001 г. в 9:00 часа жалбоподателят е изправен пред Пловдивския окръжен съд. Пред съда жалбоподателят съобщава, че сам е избрал да признае всичко, че никога не е нарушавал закона, че се е изкушил от парите, които съучастниците му му били обещали. Той отбелязва, че упражнява професията си в продължение на повече от тридесет години, че има семейство и няма никакво намерение да се укрива от правосъдието. След като изслушва също и аргументите на прокуратурата, съдът налага на жалбоподателя задържане под стража със следните мотиви:

„Съдът, след като разгледа доказателствата по делото, констатира следното:

[Жалбоподателят] е обвинен в тежко умишлено престъпление, предвидено от член 206, алинея 4 от Наказателния кодекс. Това престъпление се наказва с лишаване от свобода от десет до петнадесет години.

Вярно е, че обвиняемият [никога] досега не е бил осъждан и няма данни за евентуални криминални действия от негова страна. Липсват данни [също така] относно това дали обектът на престъплението е бил намерен. При тези обстоятелства съдът е на мнение, че трябва да се наложи [на жалбоподателя] задържане под стража, тъй като условията, предвидени от член 152, алинея 1 от Наказателно-процесуалния кодекс са налице, поне към настоящия момент.”

Жалбоподателят оспорва това решение пред Пловдивския апелативен съд.

17. Пловдивският апелативен съд разглежда жалбата на жалбоподателя на 3 май 2001 г. Пред този съд заинтересованото лице твърди, че от негова страна няма никаква опасност да се укрие от правосъдието и че той изцяло е сътрудничил на органите на предварителното производство. В края на заседанието Пловдивският апелативен съд оставя жалбоподателя с мярката задържане под стража със следните мотиви:

„Пловдивският окръжен съд е наложил [на жалбоподателя] мярката задържане под стража съобразно законодателството, [а именно] член 152, алинея 2 от Наказателно-процесуалния кодекс, тъй като [същият] е обвинен в престъпление, наказуемо с лишаване от свобода над десет години. От самото обвинение [на жалбоподателя] следва, че може да се направи мотивираното заключение, че съществува опасност от бягство или от извършване на друго престъпление от негова страна (...)”

18. На 4 юни 2001 г. жалбоподателят обжалва задържането си под стража. Жалбата му е разгледана на 15 юни 2001 г. от Пловдивският окръжен съд. Пред окръжния съд адвокатът на жалбоподателя оспорва правната квалификация на вредите, в които е обвинен клиентът му. Той изтъква аргумента, че не съществувала никаква опасност клиентът му да се укрие от правосъдието, тъй като има стабилна професия и семейство.

19. След като изслушва също и аргументите на прокуратурата, и на адвоката на собственика на отклонените стоки, с решение от същия ден окръжният съд отхвърля молбата за освобождаване на жалбоподателя. Съдът констатира, че събраните доказателства, а именно показанията на свидетелите и веществените доказателства, поддържат подозренията, че жалбоподателят е извършил „тежко” престъпление по смисъла на Наказателния кодекс. От поведението и ролята на жалбоподателя в престъплението, в което е обвинен, съдът стига до заключението, че опасността от укриване от правосъдието или от извършване на други престъпления все още съществува. Също така въпросното престъпление се характеризира с „висока степен на обществена опасност”, което е допълнителен аргумент за задържането под стража на обвиняемия. Отсъствието на предишни присъди и фактът, че жалбоподателят има ясно установено местоживее, не са достатъчни, за да убедят съда да вдигне наложената мярка на съдебен контрол. Жалбоподателят оспорва това решение пред Пловдивския апелативен съд.

20. На 21 юни 2001 г. Пловдивският апелативен съд потвърждава решението на окръжния съд. Апелативният съд счита, че няма нови обстоятелства, които да оправдаят освобождаването на жалбоподателя. Съществуват основателни подозрения, че заинтересованото лице е извършило престъпление и фактите показват, че все още е налице опасност от бягство от правосъдието или от извършване на нови престъпления. Апелативният съд отбелязва, че собственикът на отклонените стоки не се е конституирал като граждански ищец в наказателното производство и няма правото да участва в процедурата по разглеждане на законосъобразността на задържането под стража на

жалбоподателя. Съдът подчертава обаче, че това нарушение на процедурата не е повлияло по никакъв начин на неговите заключения.

21. На 29 октомври 2001 г. жалбоподателят е преместен в затвора в Пловдив. Трансферът е нареден от окръжния прокурор на основание член 9, алинея 2 от Наредбата на министъра на правосъдието за положението на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража. Междувременно Пловдивската прокуратура се отказва от наказателното производство в полза на Шуменската окръжна прокуратура, която иска жалбоподателят да бъде преместен в ареста в Шумен. Заинтересованото лице е преместено там на 28 януари 2002 г.

22. Жалбоподателят не подава никаква молба за освобождаване между 21 юни 2001 г. и 25 февруари 2002 г. По неговите думи от юни до октомври 2001 г. той е нямал средствата за ангажиране на адвокат. Колкото до периода ноември 2001 – януари 2002 г., той не е можел да поиска освобождаване, тъй като бил в ареста в Пловдив, а след отказа на Пловдивската прокуратура от делото (вж. параграфи 11 и 12 по-горе) исканията за освобождаване трябвало да се подават пред Шуменския окръжен съд.

23. На 25 февруари 2002 г. жалбоподателят подава жалба срещу задържането си под стража пред Шуменския окръжен съд, който я разглежда на 5 март 2002 г. На заседанието прокуратурата иска от съда да вдигне мярката задържане под стража на жалбоподателя поради отсъствие на опасност от бягство от правосъдието или от извършване на нови престъпления: заинтересованото лице няма предишни присъди и е сътрудничило изцяло на органите на предварителното производство. Прокуратурата иска от окръжния съд да наложи на жалбоподателя гаранция от 5 000 български лева (около 2 500 евро). Адвокатът на жалбоподателя поддържа, че няма обосновано подозрение, че клиентът ѝ е извършил престъпление, и че няма никаква опасност да се укрие от правосъдието. Тя изтъква факта, че предварителното производство е без движение от август 2001 г. и иска налагането на обикновена мярка за съдебен контрол, а именно задължаване на заинтересованото лице да не напуска града без предварително разрешение (подписка).

24. В края на въпросното заседание окръжният съд решава да вдигне мярката задържане под стража. Съдът преценява, че няма опасност от укриване от правосъдието, тъй като жалбоподателят има установен постоянен адрес, семейство и до този момент той не се е опитвал да избяга. Отсъствието на предишни присъди показва, че не съществува никаква опасност от извършване на нови престъпления. Допълнителен аргумент в полза на освобождаването на жалбоподателя е и сътрудничеството му на органите, натоварени с воденето на наказателното производство. След като взема предвид материалното положение на жалбоподателя, окръжният съд му налага гаранция от 1 000 лева (или около 500 евро).

25. На 14 март 2002 г., след като плаща гаранцията, жалбоподателят е освободен.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО

А. Задържането по решение на полицията, следователя или прокурора

26. На основание членове 70 и 71 от Закона за Министерството на вътрешните работи от 1997 г. полицейските органи имат право да арестуват за двадесет и четири часа всяко лице, заподозряно в извършването на престъпление.

27. Член 202, алинея 1, точка 3 от НПК от 1974 г. позволява на следователя да нареди задържане за двадесет и четири часа на лице, ако по тялото или по дрехите му има явни следи от престъпление. Прокурорът може да продължи това задържане до седемдесет и два часа (чл. 203, ал. 2 от НПК от 1974 г.).

28. Член 152а, алинея 3 от НПК от 1974 г. дава възможност на следователя да нареди задържане за двадесет и четири часа на обвиняемия с цел осигуряване явяването му пред компетентния съд, който да разпорежи задържането му под стража.

Б. Задържането под стража и неговото обжалване

29. Вътрешното законодателство относно задържането под стража, в редакцията си след 2000 г., е резюмирано в следните решения на Съда: *Добрев срещу България*, № 55389/00, §§ 32 – 35, 10 август 2006 г. и *Йорданов срещу България*, № 56856/00, §§ 21 – 24, 10 август 2006 г.

30. Съгласно член 152б от НПК от 1974 г., в редакцията му към времето на събитията, задържаният може да обжалва задържането си под стража пред първоинстанционния съд. Освобождаването на задържания може да бъде поискано също така от прокурора или от органа, натоварен с разследването (ал. 2 на същия член). Определението на първоинстанционния съд подлежи на обжалване пред горната инстанция.

31. Съгласно член 2 от Наредба № 2 от 19.04.1999 г. на министъра на правосъдието за положението на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража, те биват задържани или в следствените арести или в обособени отделения към затворите. Член 9, алинея 2 на същата наредба позволява на прокурора, след извършване на следствените действия по отношение на заинтересованото лице и преди края на наказателното производство, да разпорежи преместване на обвиняемия в място за лишаване от свобода.

В. Законът за отговорността на държавата за вреди, причинени на гражданите (от 12 юли 2006 г., Закон за отговорността на държавата и общините за вреди)

32. Член 2 от този закон (по-долу „Закон за отговорността на държавата“) дава възможност на всяко заинтересовано лице да подаде иск за обезщетение за вреди, в случай на „незаконно“ задържане.

Приложимата разпоредба, в редакцията ѝ към времето на събитията, гласи следното:

Член 2

„Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при:

1. задържане, именно задържане под стража, когато то е отменено, поради отсъствие на законово основание;

2. обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено, поради това, че деянието не е извършено от лицето, или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.”

33. Съгласно практиката на българските съдилища понятията „незаконно” и „отсъствие на законови основания” препращат към незаконосъобразност с оглед на вътрешното право (решение № 1144 от 20.06.2003 г. по гр.д. № 904/2002 г, IV гр. о. на ВКС; решение от 17.02.2003 г. по въззивно гр.д. № 896/2002 г. на Пловдивски апелативен съд).

34. В тълкувателно решение № 3 от 22 април 2005 г. (по гр.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС) Върховният касационен съд стига до следното заключение:

„(...) Незаконна е мярката за неотклонение "задържане под стража", когато не отговаря на изискванията по член 152а, алинея 7 във връзка с член 152 от Наказателно-процесуалния кодекс.

Държавата отговаря за вреди по член 2, точка 1 от Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на гражданите, когато задържането под стража е отменено като незаконно, независимо от развитието на досъдебното и съдебното производство. В тези случаи обезщетението се определя самостоятелно.

Ако лицето е оправдано или образуваното наказателно производство е прекратено, държавата отговаря по член 2, точка 2 от Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на гражданите. В тези случаи обезщетението за неимуществени вреди обхваща и вредите от незаконното задържане под стража (...).”

ПРАВОТО

I. ПРЕДВАРИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

35. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е починал на 3 май 2003 г. и че неговата вдовица и двамата му сина са изявижи желание да поддържат жалбата от негово име (вж. параграф 4 по-горе).

36. Съдът припомня, че когато жалбоподател почине по време на разглеждането на делото относно законосъобразността на задържането му, наследниците му или близки роднини могат по принцип да поддържат жалбата от негово име (вж. например *Йечиус срещу Литва*

(*Ječius c. Lituanie*), № 34578/97, § 41, ЕСПЧ 2000-IX; *Ханбаят срещу Турция (Hanbayat c. Turquie)*, № 18378/02, §§ 20 и 21, 17 юли 2007 г.). В светлината на вече цитираната съдебна практика Съдът счита, че вдовицата и синовете на жалбоподателя имат законен интерес да поддържат жалбата от името на техния покоен съпруг и баща.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 3 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

37. Жалбоподателят се оплаква от продължителността на задържането си. Той се позовава на член 5 § 3 от Конвенцията, гласящ в отнасящата се към случая част, както следва:

„Всеки арестуван или лишен от свобода в съответствие с разпоредбите на параграф 1 с) на този член (...) има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даване на гаранции за явяване в съда.”

38. Жалбоподателят твърди, че съдилищата, които са се произнесли по жалбите му срещу задържането му под стража, не са изложили достатъчно мотиви за да задържането му в ареста и не са мотивирали отказите си да го освободят срещу гаранция.

39. Правителството не е направило бележки.

A. Допустимост

40. Съдът констатира, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Той отбелязва, от друга страна, че то не е недопустимо на друго основание. Следователно трябва да се обяви за допустимо.

B. По същество

1. Относно продължителността на периода, който трябва да бъде разгледан

41. Съдът отбелязва, че жалбоподателят е задържан от 19 април 2001 г., датата на неговото задържане от полицията (параграф 5 по-горе). Той е освободен на 14 март 2002 г. (параграф 25 по-горе). Оттук следва, че е бил задържан в продължение на десет месеца и двадесет и три дена.

2. Относно разумния характер на продължителността на задържането

42. Съдът припомня, че наличието на обосновано подозрение, че задържаното лице е извършило престъпление, е условие *sine qua non* за законността на продължаването на задържането, но след определен период от време само подозрението не е достатъчно. В такива случаи Съдът трябва да установи дали останалите мотиви, изложени от

съдебните власти, все още обосновават лишаването от свобода. Когато тези основания са “относими” и “достатъчни”, Съдът трябва също така да се увери, че компетентните национални власти са проявили “особено усърдие” при воденето на производството (*Кудла срещу Полша (Kudła c. Pologne)* [ГК], № 30210/96, § 111, ЕСПЧ 2000-XI; *Хамънов срещу България*, № 44062/98, § 68, 8 април 2004 г.).

43. Съдът отбелязва, че полицаите, които са задържали жалбоподателя на 19 април 2001 г., са докладвали за известни противоречия в първоначалната версия за събитията и че в действителност на следващия ден заинтересованото лице е признало, че е опитало да прикрие отклоняването на стоките съгласно изготвения от неговите съучастници план (параграфи 6 и 7 по-горе). Признанията на жалбоподателя са потвърдени от събраните свидетелски показания и от факта, че камионът му е открит на мястото, посочено от него (параграфи 8 и 19 по-горе). При тези обстоятелства Съдът счита, че е имало основателни причини жалбоподателят да бъде заподозрян в извършването на престъпление, а именно отклоняване на превозваната от него стока.

44. По отношение на това доколко продължаващото задържане на жалбоподателя е оправдано, Съдът отбелязва, че вътрешните съдилища са се произнасяли по този въпрос на три пъти: по време на задържането на заинтересованото лице (параграфи 16 и 17 по-горе) и в следствие на неговите молби за освобождаване от 4 юни 2001 г. и от 25 февруари 2002 г. Съдът припомня, че наличието или не на нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията трябва да прецени основно на база мотивите, фигуриращи в посочените решения на вътрешните съдилища, както и на безспорните факти, посочени от заинтересованото лице в жалбите му (вж. *Лабита срещу Италия (Labita c. Italie)* [ГК], № 26772/95, § 152, ЕСПЧ 2000-IV).

45. Имайки предвид, че заинтересованото лице е освободено вследствие на решението на Шуменския окръжен съд от 5 март 2002 г., Съдът трябва да се занимае с мотивирането на другите решения на вътрешните съдилища. Те са постановени между 24 април и 21 юни 2001 г. (параграфи 16 – 20 по-горе), или през първите два месеца от задържането на жалбоподателя. Основният мотив, на който са се позовали вътрешните съдилища, за да продължат задържането на жалбоподателя, е тежестта на фактите, в които е обвинен (вж. параграфи 16, 17, 19 и 20 по-горе). Съдът приема, че това е един относим аргумент за установяване съществуването на опасност от бягство или от извършване на нови престъпления. Той не би могъл да обвинява вътрешните съдилища, че са преценили на този начален етап от наказателното производство, че такава опасност съществува, и че аргументите, изложени от жалбоподателя в полза на освобождаването му, не са били достатъчни, за да бъде освободен.

46. Съдът отбелязва, че жалбоподателят не е подал никакво искане за освобождаване между юни 2001 г. и февруари 2002 г. и че първата молба, която подава след този период, се увенчава с успех: Шуменският окръжен съд приема аргументите на жалбоподателя и

разпорежда да бъде освободен. Съдът няма да спекулира дали едно искане, подадено на по-ранен етап в наказателното производство, би довело до освобождаване на жалбоподателя, или дали съдилищата евентуално биха изтъкнали относими и достатъчни мотиви, за да задържат жалбоподателя в ареста. В тази връзка той държи да подчертае, че задържането на заинтересованото лице е разпоредено след изменението на Наказателно-процесуалния кодекс от 2000 г., което премахва презумпцията, съгласно която опасността от бягство или от извършване на нови престъпления следва автоматично от обвинението в извършване на тежко престъпление (вж. *Илийков срещу България*, № 33977/96, §§ 55 – 59, 26 юли 2001 г. и *Добрев*, горесцитирано, §§ 32 и 35).

47. С оглед на особените обстоятелства в настоящия случай и имайки предвид факта, че съдилищата са били сезирани с молби за освобождаване в началния стадий на задържане на жалбоподателя, Съдът счита, че вътрешните съдилища са се позовали в решенията си на „относими” и „достатъчни” аргументи, за да задържат жалбоподателя в ареста.

48. Съдът не открива съществени пропуски в развитието на наказателното производство по време на задържането на жалбоподателя. Властите са извършили няколко следствени действия през първите месеци на разследването: разпитани са няколко свидетели; камионът на жалбоподателя е открит; купувачът на отклонената стока е открит и разпитан; издирването на предполагаемите съучастници на жалбоподателя е започнато. Оттук следва, че по време на периода на задържане на жалбоподателя наказателното производство срещу него е водено с необходимото „особено усърдие”.

49. Следователно не е налице нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията.

III. ОТНОСНО ДРУГИТЕ ТВЪРДЕНИ НАРУШЕНИЯ

50. Жалбоподателят се оплаква, че постановлението на следователя от 20 април 2001 г. е било незаконно с оглед на вътрешното право и че е нямало основателни причини да бъде заподозрян в извършването на престъпление. Той се оплаква, че е бил затворен между 29 октомври 2001 и 28 януари 2002 г. в „затвор”, а не в място, предназначено за задържане под стража – в нарушение на правилата на вътрешното право. Той изтъква, че съдилищата, които са се произнесли по неговите молби за освобождаване, не са мотивирали своите решения, и че неговата молба от 4 юни 2001 г. е разгледана едва на 15 юни 2001 г. Жалбоподателят поддържа, че вътрешното право не му предоставя възможност да получи обезщетение за понесените поради задържането му вреди. Той се оплаква също така от отсъствието на безпристрастност и независимост у съдиите, разгледали жалбата срещу задържането му. Той поддържа освен това, че разсъжденията на съдиите от окръжния съд и решението им да му наложат задържане

под стража е нарушило правото му на презумпция за невинност. На 10 март 2008 г. страната на жалбоподателя се оплаква, че г-н Спасов не е изправен веднага пред съд и съобщава за прекомерна продължителност на производството, водено срещу него.

51. Предвид всички доказателства, с които разполага, и доколкото е от неговата компетентност да се произнесе по направените твърдения, Съдът не открива никаква проява на нарушаване на правата и свободите, гарантирани от Конвенцията или от Протоколите към нея. Следователно тази част от жалбата е явно необоснована и трябва да бъде отхвърлена на основание член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* жалбата за допустима по отношение на оплакванията по член 5 § 3 относно продължителността на задържането и за недопустима в останалата ѝ част;
2. *Обявява*, че не е налице нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 12 февруари 2009 г. съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда

Клаудия Вестердик
Съдебен секретар

Пеер Лоренцен
Председател